

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۰۴ دسمبر ۲۰۲۰

فقط با فعال بودن می توانیم ثابت کنیم، که زنده ایم!

پنجشنبه- ۱۳ قوس ۱۳۹۹ - کابل: در این روز ها بعد از افشای جنایات سربازان استرالیایی در افغانستان، در حالی که رسانه های جهانی این موضوع را - حال به هر دلیلی که است- جدی گرفته اند با کمال تأسف در کشور ما افغانستان و در صد ها و هزاران رسانه و شبه رسانه ای که هم اکنون در اقاصا نقاط کشور فعال اند و به گفته دوستانی که در دنیای مجازی "فیسبوک" و "تویتر" فعال اند در بین آنها هم، به جز درصد ناچیزی که ذکر آن خجالت آور است، بقیه چنان با بی پروائی از کنار این جنایت هولناک گذشته اند، تو گوئی آن ۳۹ هموطن ما که کشتار ردیلانه آنها اکنون آشکار گردیده، انسان نه بلکه حشرات موذی و مرگ آوری بودند که نباید بدان توجه نمود.

هموطنان گرامی!

ما افغانها عادت کرده ایم که وقتی پای و میدان لاف و گزاف در میان آید که کدام ملت زنده و فعال است و کدام ملت مرده و غیر فعال، همه بدون استثناء باد به غیب انداخته، در لافزنی کار را به جایی می رسانیم و چنان از فعال بودن و زنده بودن خود سخن می زنیم که لافزنان معروف تاریخ معاصر در وجود "ترمپ" و "غنی احمدزی" به پامان نمی رسد، اما این که در واقعیت امر تا چه حد به مثابه یک ملت و یک عضو سالم جامعه انسانی که از درد دیگران در خود درد احساس نمائیم، بر می گردد با آنچه می کنیم.

هموطنان گرامی!

شما هم راجع به قتل "جرج فلویید" سیاه پوست به وسیله یک پولیس سفید پوست امریکا از طریق رسانه ها مطلع شدید، این را هم شنیدید که قبل از آن که جسد فلویید به خاک سپرده شود، در سراسر امریکا و متأثر از آن در اکثر کشور های جهان، مردم زنده و فعال به خیابانها ریخته، به ده ها و صد ها تظاهرات خرد و بزرگ توأم با ابراز نفرت و انزجار به شکل خشونت آمیز از عملکرد آن پولیسها نه تنها تمام سیستم امنیتی- پولیسی امریکا را زیر سؤال برد و خیابانهای شهر های بزرگ را در زیر پای تظاهر کنندگان به لرزه در آورد و حاکمیت را وادار ساخت تا جهت فرونشاندن شورش ها، از ارتش استفاده نماید بلکه در نهایت، "ترمپ" را که گذشته از ۴ سال آینده، در فکر تغییر قانون اساسی آنکشور و دوام حاکمیتش تا لحظه مرگ بود، با شکست رو به رو ساخته، با خجالت و سرافکنگی دستور خروج از کاخ سفید را برایش صادر نمود.

آنچه در این میان از نظر من مهم است، تظاهرات علامت زنده بودن یک ملت است که در بین ملت امریکا در کل و سیاه پوستان به صورت خاص، ثبت تاریخ گردید.

و اما ما چه؟

با صد درد و افسوس می خوانیم که نیروهای اشغالگر استرالیایی، حدود ۳۹ تن از هموطنان غیر نظامی بیگناه ما را دست بسته سربریده اند، چون در هلیکوپتر جای کمبود داشته، اسیر خود را فجیعانه به قتل رسانیده اند، جهت تمرین تیر اندازی از هموطنان دست بسته ما به مثابه نشانگاه استفاده نموده، پیکر هایشان را چلوصاف ساخته اند و ... در یک کلام در جنایت تا جایی پیش رفته اند که تحمل و کتمان آن برای خودشان نیز ممکن نبوده است و با افشاء شدن آن جنایات تمام دنیا استرالیا را محکوم نموده است، مگر ما "بزن بهادران" چه کرده ایم، از تظاهرات و فریاد های خشمگین می گذریم، به این اکتفاء می کنیم که تعداد مقالات را بشماریم، گفته می توانید چند مقاله در مورد نگاشته ایم؟ اگر قرار باشد که زنده بودن را با فعال بودن اندازه بگیریم، مگر این سکوت خجالت آور همه ما در زمینه، دال بر "مرده بودن" ما نمی تواند باشد.

هموطنان گرامی!

اکتفاء به موضعگیری وزارت خارجه و کلیت دولت دست نشانده در زمینه، گذشته از این که انقیادطلبی فکری ما را گواهی می دهد، در عمل با در نظر داشت وابستگی های این اداره به امپریالیسم آنهم در جوشا جوش بحث کمکها و دسترخوان گدائی حاکمیت خود فروخته، با خود فریبی، مردم را به دنبال نخود سیاه فرستادن است.

هموطنان گرامی!

بیانید حد اقل برای یک بار به جهان نشان دهیم که ما هم زنده هستیم و خون ده ها افغان اسیر کمتر از خون "جرج فلوید" ارزش ندارد، به سرکها برآئیم، درب سفارت استرالیا را اگر نمی توانیم به آتش بکشیم، با راه بندان های قبل از رسیدن به آن سفارت، عملاً کارمندان سفارت را زندانی نمائیم.

هموطنان گرامی!

تا زمانی که ما در عمل زنده بودن و فعال بودن ما را به اثبات نرسانیم و به جهان نشان ندهیم که از خون فرد فرد هموطنان ما دفاع می نمائیم، مطمئن باشید که از جانب اشغالگران نه به خون ما حرمتی قایل خواهند شد و نه هم کشتار ددمنشانۀ شان را خاتمه خواهند داد.

مبارزه علیه امپریالیسم و ارتجاع، جزء لاینفک مبارزه علیه دولت دست نشانده می باشد!

سرکها ما می طلبند!